5 Οκτωβρίου 2015

—του

Μιχάλη Κυριακίδη—

Η Μαρία ήταν μια κοπέλα 24 ετών, παντρεμένη με τον Νικόλα με τον οποίο απέκτησαν δύο παιδιά, δύο κοριτσάκια. Ζουσε σε ένα χωριό της Σαμψούντας, στον Πόντο. Το 1922, οι Νεότουρκοι συνέλαβαν τον Νικόλα και τον κρέμασαν. Η Μαρία μαζί με τα δύο παιδιά της 3 και 4 ετών και τους συγχωριανούς της πήρε το δρόμο της προσφυγιάς με σκοπό να φτάσει στην Ελλάδα. Το δικό της καραβάνι οδηγήθηκε από τους Τούρκους, αντί δυτικά, νοτιοανατολικά. Στο δρόμο αρρώστησε και πέθανε το μικρότερο παιδί της, το τρίχρονο κοριτσάκι. Η Μαρία μαζί με το άλλο παιδί της και τους υπόλοιπους έφτασαν μετά από πολλές κακουχίες και ποδαρόδρομο, σε όλη τη διαδρομή εντός του τουρκικού εδάφους, στα σύνορα με το Ιράν. Απο εκεί, διεθνείς οργανώσεις τούς ανέβασαν σε τρένο και τους οδήγησαν στην Τρίπολη του Λιβάνου. Εκεί τους φόρτωσαν σε καράβια και τους μετέφεραν στον Πειραιά. Στο χάος που επικρατούσε, η Μαρία έχασε μέσα στο πλήθος το τετράχρονο κοριτσάκι της· δεν το βρήκε ποτέ. Κανείς δεν ξέρει πού κατέληξε το παιδί αυτό…

Η Μαρία ήταν η γιαγιά μου, η μητέρα του πατέρα μου... Στα πρόσωπα των μητέρων που φτάνουν από την Συρία, βλέπω το πρόσωπο της Μαρίας, της γιαγιάς μου.

Πηγή: dimartblog.com